

ครูที่น่าประทับใจ

ระหว่างช่วงกลางเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา ผู้เขียนเดินทางโดยรถยนต์จากกรุงเทพฯ. ไปจังหวัด เชียงใหม่เนื่องจากไปงานซึ่งมีการนัดหมายไว้ที่นั่นและต้องขนของเป็นจำนวนมากพอสมควรติดตัวไปด้วย โดยออกจากกรุงเทพฯ. แต่เช้ามืด ไปหยุดพักรับทานอาหารกลางวันที่ร้านอาหารเล็ก ๆ แห่งหนึ่งตรงสี่แยกปากทางเข้าเมืองจังหวัดตาก

ระหว่างเดินเข้าห้องน้ำในร้านรู้สึกว่ามีชายคนหนึ่งนั่งจับตามองมาที่เรา แต่ก็ไม่คิดอะไรมาก เพราะภาพลักษณะนั้นมักเกิดขึ้นเสมอ ๆ หากสังเกตว่าชายคนนั้นเป็นคนค่อนข้างหนุ่ม นั่งอยู่ที่ท่ามกลางเด็ก ๆ ทั้งหญิงและชาย อายุราว ๆ 10 ถึง 12 ขวบอีกประมาณ 7 ถึง 8 คน ก็มีผู้หญิงอายุไล่เรี่ยกันกับผู้ชายคนนั้นอีก 1 คนร่วมอยู่ด้วย

ครั้นผู้เขียนเดินออกมาจากห้องน้ำตรงมานั่งที่โต๊ะเพื่อเตรียมสั่งอาหาร ชายคนนั้นก็ลุกมาหาและกราบลงที่ตักอย่างนอบน้อม พร้อมกับกล่าวว่าทักทายในลักษณะแนะนำตัวเองว่า **"ท่านอาจารย์คงจะจำผมไม่ได้ ผมจบปริญญาโทจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในช่วงที่ท่านเป็นอธิการบดี และผมเข้าไปขอถ่ายรูปร่วมกันด้วยครับ"**

ปกติผมเป็นคนให้ความสนใจเยาวชนเป็นพิเศษเห็นอกเห็นใจมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จึงมองด้วยความรู้สึกเมตตา และย้อนถามกลับไปว่า **"ขณะนี้ทำอะไรที่ไหน"** ก็ได้รับคำตอบว่า **"หลังจากจบการศึกษาก็สมัครออกไปสอนที่โรงเรียนเด็กชายเขาแห่งหนึ่ง เคียงวันมาเป็นครูใหญ่โรงเรียนเล็ก ๆ ที่จังหวัดตาก มีนักเรียนประมาณ 40 คน"**

ตนจึงย้อนถามต่อไปอีกว่า **"ครูจะไปไหน"** ก็ได้รับคำตอบว่า **"พาเด็ก ๆ ไปขายคอกมะลิวันแม่ ถ้าได้เงินมากก็นำมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวันของเด็ก ๆ"** และกล่าวต่อไปอีกว่า **"ผมไม่ค่อยสนใจไปวิ่งเต้นของบประมาณจากทางการของรัฐเท่าไรนัก"** ผมจึงกล่าวทิ้งท้ายไว้ในที่สุดว่า **"ขอให้ครูโชคดีนะครับ"** และขอชื่อ กับที่อยู่ เขาซึ่งก็ได้รับนามบัตรที่พิมพ์อย่างเรียบง่าย

ในที่สุดผมก็พบกับภาพต่อไปอีกว่า เขาขับรถปิคอัพเอง มีครูซึ่งร่วมมาด้วยและเด็ก ๆ ทั้งกลุ่มที่นั่งไปด้วย หายไปจากสายตาคงหึ่งแฉกคิดว่าให้ค้นหาความจริงที่น่าสนใจ เริ่มต้นจากนามบัตรแทนที่จะเขียนว่าอาจารย์ใหญ่ เขาใช้คำว่าครูใหญ่

คำว่า **"ปริญญาโท"** ยิ่ง **"ปริญญาเอก"** คงจะมีความหมายใหญ่ยิ่งสำหรับหลาย ๆ คนที่ตะเกียกตะกายไปสู่ความยิ่งใหญ่และคิดว่า **"นี่คือวิถีทางของโลก แท้จริง ๆ แล้วน่าจะเป็นวิถีทางซึ่งหนีโลก และหนีความจริงมากกว่า"** หากใครคิดได้ย่อมเป็นผลดีแก่นาคตของชีวิตตัวเองโดยแท้

แนวคิดของครูคนที่ไม่สนใจวิ่งเต้นไปถกหยังแย่งชิงเงินแม้จากของรัฐเพื่อนำมาใช้จ่าย มีแนวคิดที่น่าสนใจค้นหาความจริงด้วย แม้มองไม่ลึกซึ้งนักก็น่าจะพบว่า ถ้ามีการวิ่งเต้นยอมนำให้อีกด้านหนึ่ง รู้สึกว่าตนมีความสำคัญจึงอาจทำตัวไม่อยู่กับร่องกับรอยและอาจมีปัญหาในเรื่องอารมณ์สับสนตามมา การคิดในลักษณะพึ่งตนเองของครูย่อมสอนให้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเอง ถือเป็นการสร้างความภูมิใจอย่างถึงรากฐานจริง

ทำให้ผมรู้สึกภูมิใจในครูคนนี้และขอเป็นกำลังใจให้ชีวิตดำเนินไปบนวิถีทางนี้อย่างมั่นคงตลอดไปด้วย.

ระพี สาคริก

26 สิงหาคม 2539